

udenfor, over det hele kort sagt, skal vedkommende have Ret til at faa Sagfører beskikket, med andre Ord: der skal beskikkes en Sagfører for selv en ubetydelig Sag, selv en Sag, som for den udenforstaaende, for Dommeren og andre, kan se ud som en ren Bagatel; den kan for den sigtede være af meget stor Betydning og principielt ere alle Forbrydelser for saa vidt lige, som de jo ere Forbrydelser. Derfor mener jeg, at Bestemmelsen om Aflysningssager maa forandres.

Dermed skal jeg for saa vidt lade Lovforslaget hvile, men jeg skal nu komme ind paa en Ting, som jeg savner i Lovforslaget. Ærede Medlemmer kende sikkert af Navn et Institut, som kaldes de betingede Straffedomme. Jeg havde ventet i det foreliggende Forslag at finde noget om dem, i hvert Tilfælde havde jeg ventet, at der i Motiverne skulde findes noget om, at dette Institut var bleven behandlet i Kommissionen. Det kan jo være, jeg har overset det, for det er jo ikke saa lidt alt det, der har ligget til Bearbejdelse. Men jeg har ikke fundet noget om det. Betingede Straffedomme gaa i al Korthed ud paa, at Fuldbrydelsen af visse kriminelle Domme skal opsættes en vis Tid, kortere eller længere, i Reglen nogle Aar, og det med den Virkning, at hvis den vedkommende Domfældte ikke forser sig inden den Frist, som er sat i Dommen, saa falder Straffen bort, men hvis vedkommende inden Tidens Udløb forser sig paa ny, saa straffes han baade for den Forbrydelse, der er begaaet tidligere, og for hvilken han er dømt, og for den ny. Det er en amerikansk Opfindelse, om jeg maa bruge det Udtryk, for saa vidt som de først bragtes i Anvendelse i Amerika. Det var i Slutningen af Halvfjerdserne, altsaa for godt en Snes Aar siden. De kom saa til England, og gik saa videre og Tilhængere af disse betingede Straffedomme spaaede, at nu skulde de gaa deres Sejersgang gennem den hele civiliserede Verden. I Virkeligheden kom de ogsaa ikke blot til England men i Slutningen af Firserne til Belgien, fremdeles til Frankrig, Østrig, Italien, Tyskland, Portugal og ogsaa til Norge. Det, der laa til Grund for dem, var dette, at man mente, at de kortvarige Frihedsstraffe være uhenigtsmæssige. Det er nu noget, jeg ikke kan erkende for rigtigt i alle Tilfælde. Jeg tror, der ligger et dybere Princip til Grund for det, det Princip, at der kan gives og i Virkeligheden i Livet ofte gives Tilfælde, hvor det, skønt vedkommende har forbrudt sig mod Straffeloven, dog

maa erkendes at være stemmende med Retfærdighed, baade at han ikke straffes, og at han ikke tvinges til ad Benaadningsvejen at søge Straffuldbyrdelsens Ophævelse, men saaledes at der i selve Loven gives ham en Mulighed for at slippe for Straf.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Systemer. I Amerika og England følger man eet, i de andre Lande, jeg nævnede, følger man et andet. Jeg skal blot sige, at disse betingede Straffedomme navnlig komme unge Personer og Førstegangsforbrydere til gode; men principielt er det ikke udelukket, at baade ældre Mennesker og ogsaa Folk, der have forset sig mere end en Gang, kunne nyde godt af dem. For nogle Aar siden beskæftigede jeg mig temmelig indgaaende med Spørgsmaalet og undersøgte da de sidste 100 Domme, jeg havde afsagt i kriminelle Sager, og der fandt jeg, at jeg vilde have anvendt betingede Straffedomme, hvis vi havde kendt dem, i 15 Tilfælde. Det er ikke saa faa. Samtidig omtrent eller lidt senere læste jeg om en tysk Dommer Kirchenheim i Heidelberg, som er en Modstander af Institutet. Han skrev, at han vilde ikke raade til at indføre det, fordi de kun vilde komme saa faa til gode, og saa nævnte han  $\frac{1}{6}$  eller  $\frac{1}{7}$ . Det stemmer altsaa omtrent med det Tal, som jeg er kommet til. Det vil deraf ses, at de komme ikke saa faa til gode, og jeg vilde meget anbefale, at det Udvalg, hvortil denne Sag bliver henvist, tager under meget nøje og indgaaende Overvejelse, om det ikke var rigtigt at søge under en eller anden Form at faa ogsaa de betingede Straffedomme indførte i den nye Proces.

**Alf. Christensen:** Jeg havde Lejlighed til i de første Dage, da Retsreformen stod paa Dagsordenen og blev underkastet almindelig Behandling i dette Ting, at komme ind paa Principperne i det nu i Dag specielt behandlede Lovforslag, og jeg hæftede da særlig min Opmærksomhed ved, hvad jeg ansaa for Sagens Kerne i det foreliggende Lovforslag, nemlig Gennemførelsen af det saakaldte Anklageprincip i Modsætning til det inkvisitoriske Princip, og særlig ved den Fordring, at den anklagede skal holdes for uskyldig, indtil han ved Dom er funden skyldig, hvoraf følger, at han kun under meget strenge Betingelser kan underkastes Varetægtsarrest, og hvoraf følger, at Varetægtsfængslets Varighed nøje maa paaagtes og begrænses. Endvidere følger deraf og blev udviklet af mig, at der skulde følge et Forsvar for